

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 października 2019 roku około godz. 6:50 w miejscowości S., gmina W., woj. (...) obwiniona I. K. (1) wypuściła na swoją posesję przy ul. (...) dwa psy rasy (...). Posesja ta jest ogrodzona, jednak ogrodzenie z siatki od strony posesji przy ul. (...) należącej do J. D. było uszkodzone (k. 12-13, k. 24, k. 68-69). Ogrodzenie to zostało kilka lat przez wyprowadzeniem się obwinionej I. K. (1) do domu przy ul. (...) zamontowane przez poprzedniego właściciela posesji przy ul. (...) w celu odgrodzienia tej działki od działki sąsiada. Obwiniona I. K. (1) po wprowadzeniu się do domu na ul. (...) nie zamontowała własnego ogrodzenia od strony posesji przy ul. (...), mimo iż w/w ogrodzenie z siatki było uszkodzone, a obwiniona posiadała dwa psy rasy (...) o wadze 45 kg i 70 kg (jak wskazała obwiniona – k. 76), które regularnie wypuszczała na swoją posesję. Obwiniona zabezpieczyła tylko to ogrodzenie z siatki od swojej strony włókniną, która jednak została pogryziona przez jej psy (k. 24 k. 32, k. 68-69 i k. 72). Po wypuszczeniu tych dwóch psów rasy (...) w dniu 02 października 2019 r. na posesję obwiniona I. K. (1) wróciła do domu by przygotować się do wyjazdu do pracy. W tym czasie jeden z psów rasy (...) (młodszy - z badania weterynaryjnego w dniu 02.10.2019 r. wynika iż waga tego psa to 16,5 kg – k. 28) wykorzystującą otwór w ogrodzeniu wszedł na posesję przy ul. (...) należąca do J. D. gdzie znajdowały się dwa psy rasy Sznaucer miniaturowy. Pies rasy (...) zaatakował jednego z tych psów rasy Sznaucer miniaturowy powodując jego obrażenia w postaci licznych głębokich ran kłasnanych, gryzionych okolicy szyi i klatki piersiowej strony prawej (k. 16, zdjęcia k. 21-23). W wyniku czego ten pies rasy Sznaucer miniaturowy poniósł śmierć. Gdy J. D. słysząc hałas na swojej posesji wyszedł z domu i zobaczył na swojej posesji psa rasy (...) należącego do obwinionej który gonił jednego z jego psów rasy Sznaucer miniaturowy oraz leżącego na posesji z licznymi głębokimi ranami kłasnymi, gryzionymi okolicy szyi i klatki piersiowej strony prawej (k. 16) drugiego jego psa rasy Sznaucer miniaturowy (zdjęcia k. 21-24). J. D. udało się odgonić psa rasy (...), który przez otwór w ogrodzeniu wrócił na posesję należąca do I. K. (1). W wyniku tego zdarzenia w związku z przechodzeniem przez otwór w ogrodzeniu pies rasy (...) doznał obrażeń w postaci ubytku włosa i naskórka pokrytego strupem dł. 1,5 -2 cm w okolicy stawu kolanowego prawego, zadrapania na prawej pachwinie (k. 28).

Obwiniona I. K. (1) ma ukończone 28 lata, prowadzi własną działalność gospodarczą i uzyskuje dochód w wysokości między 4000 zł a 5000 zł, nie była karana, nie leczy się odwykowo, ani psychiatrycznie.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień obwinionej I. K. (1) (k. 26 i k. 75-76), zeznań świadka: J. D. (k. 2, k. 4 i k. 76) oraz dokumentów w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu oględzin (k. 6 i k. 11), dokumentacji fotograficznej (k. 7-10, k. 12-15, k. 20-24, k. 29-34, k. 49, k. 65-73), historii wizyty (k. 16, k. 28), Polskiej Księgi Rodowodowej (k. 17), karty oceny psa (k. 18-19), sprzeciwu od wyroku nakazowego z załącznikami (k. 46-48 i k. 50).

Obwiniona I. K. (1) stanęła pod zarzutem iż: w dniu 02 października 2019 r. około godz. 6.50 w S., gm. W., pow. (...), będąc osobą odpowiedzialną za opiekę nad psem rasy (...) nie zachowała nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, w wyniku czego doszło do przedostania się psa na teren sąsiedniej posesji i zagryzienia na śmierć psa rasy Sznaucer na szkodę J. D., to jest popełnienia czynu z art. 77 § 1 k.w. .

Obwiniona I. K. (1) w postępowaniu wyjaśniającym i na rozprawie przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 26 i k. 75-76) i wyjaśniła iż w dniu 02 października 2019 r. wybierała się do pracy i wypuściła na podwórko swoje dwa psy rasy (...). Po upływie 30 minut wyszła z domu żeby zawołać psy i wtedy zobaczyła u młodszego z psów plamkę krwi. Usłyszała również krzyki jej sąsiada J. D., który twierdził iż jeden z jej psów wszedł na jego posesji i zagryzł jednego z jego psów rasy Sznaucer. Obwiniona I. K. (1) stwierdziła iż wtedy zobaczyła iż pies rasy Sznaucer leży na działce J. D.. Następnie obwiniona I. K. (1) opisała w jaki sposób zabezpieczona jest jej posesji i dlaczego nie wykonała nowego ogrodzenia od strony posesji J. D. oraz jaki wyglądają i ile ważą jej psy rasy (...).

Obwiniona I. K. (1) odmówiła odpowiedzi na pytanie kiedy powstał dziura w ogrodzeniu od stron posesji J. D. (k. 26 i k. 75-76) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej I. K. (1) w części której opisała w jaki przebieg miały wydarzenia w dniu 02 października 2019 r. związane z wypuszczeniem przez nią rano psów na posesję i w jakich okolicznościach dowiedziała się iż jej pies zagryzł psa należącego do J. D. . Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień obwinionej I. K. (1) w której opisała w jaki sposób zabezpieczona jest jej posesji i dlaczego nie wykonała nowego ogrodzenia od strony posesji J. D. oraz jaki wyglądają jej psy rasy (...). W tym zakresie wyjaśnienia obwinionej I. K. (1) są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadka J. D. (k. 2, k. 4 i k. 76) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentami w postaci : notatki urzędowej (k. 1) , protokołu oględzin (k. 6 i k. 11) , dokumentacji fotograficznej (k. 7-10 , k. 12-15 , k. 20-24 , k. 29-34 , k. 49 , k. 65-73) , historii wizyty (k. 16) , karty oceny psa (k 18-19) .

Sąd nie dał w wiary pozostałej części wyjaśnień obwinionej I. K. (1) zwłaszcza odnośnie faktu iż u swojego młodszego psa rasy (...) zobaczyła tylko plamkę krwi na sierści oraz że nie mógł on się przedostać przez otwór ogrodzenia posesji J. D. gdyż otwór ten jest za mały , a pies waży 45 kg . W tym zakresie wyjaśnienia obwinionej I. K. (1) są niejasne, nielogiczne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane na uniknięcie odpowiedzialności za popełniony przez nią czyn. Należy wskazać iż biorąc pod wagę obrażenia jakie odniósł w wyniku tego zdarzenia pies rasy Sznaucer miniaturowy należący do J. D. w postaci licznych głębokich ran kłasnanych , gryzionych okolicy szyi i klatki piersiowej strony prawej (k. 16 i zdjęcia k. 21-23) niemożliwym jest by jej młodszy pies rasy (...) miał tylko na sierści niewielką plamkę krwi i nie miał krwi na pysku i zębach. Ponadto z zeznań świadka J. D. wynika wprost iż pies rasy (...) wszedł na jego posesję przez dziurę w ogrodzeniu , a następnie w ten sam sposób opuścił jego posesję (k. 2, k. 4 i k. 76) . Należy wskazać iż z dokumentacji zdjęciowej wynika jak wyglądała ten otwór w ogrodzeniu (k. 12-13 , k. 24, k. 68-69) i w ocenie Sądu pies obwinionej mógł przez ten otwór przejść na posesję J. D. . Należy wskazać iż w badaniu u weterynarza w dniu 02 października 2019 r. o godz. 20.18 stwierdzono u młodszego psa rasy (...) (ważącego 16,5 kg , a nie 45 kg jak twierdziła obwiniona) obrażenia w postaci ubytku włosa i naskórka pokrytego strupem dł. 1,5 -2 cm w okolicy stawu kolanowego prawego , zadrapania na prawej pachwinie (k. 28) . Obrażenia tego typu mogły powstać w wyniku przechodzenia przez otwór w ogrodzeniu . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień obwinionej I. K. (1) w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka : J. D. jako jasnym , dokładnym i korespondujących z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka J. D. wynika jak wyglądało zdarzenie z dnia 02 października 2019 r. . Świadek J. D. wskazał iż tego dnia rano słysząc hałas na swoje posesji wyszedł z domu i zobaczył na swojej posesji psa rasy (...) goniącego jednego z jego psów rasy Sznaucer miniaturowy oraz leżącego na posesji z licznymi ranami kłasnanych , które doprowadziły do jego śmierci drugiego jego psa rasy Sznaucer miniaturowy. Z dalszych zeznań świadka J. D. wynika iż udało się mu odgonić psa rasy (...) , który przez otwór w ogrodzeniu wrócił na posesję należąca do I. K. (1). Następnie J. D. opisał jak zabezpieczona jest jego posesja od strony posesji obwinionej przed i po tym zdarzeniu oraz jak obwiniona zachowywała się po zdarzeniu (k. 2, k. 4 i k. 76) .

Fakt, że wymieniony wyżej świadek precyzyjnie określa zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka , świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadka J. D. są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 77 § 1 k.w. stanowi iż kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1000 złotych albo karze nagany. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 77 § 1 k.w. jest bezpieczeństwo osób i mienia, a także innych zwierząt niż to trzymane, przez niezachowanie zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia. Przepis art. 77 § 1 k.w. obejmuje więc każdy gatunek zwierzęcia. Nieważne jest przy tym, czy jest ono powszechnie uważane za niebezpieczne, czy też samo przez się niebezpieczne nie jest. Dla zaistnienia wykroczenia z art. 77 § 1 k.w. istotne jest, by sprawca swoim postępowaniem nie zachował zwykłych lub nakazanych środków ostrożności. Zwykłych, a więc tradycyjnych, przyjętych zwyczajowo, naturalnych dla trzymanego danego gatunku zwierzęcia, dodatkowo uzależnionych od jego cech osobniczych i ewentualnego, potencjalnego zagrożenia. W przypadku nakazanych środków chodzi o te sposoby ostrożnego postępowania, które dla zwierząt zostały określone w obowiązujących przepisach prawa. Tego typu unormowania znajdują się m.in. w: ustawie o ochronie zwierząt z 1997 r., która w art. 4 pkt 14 stwierdza, że przez uwięzi rozumie się wszelkie urządzenia mechaniczne krępujące swobodę ruchów zwierzęcia, w zakresie możliwości przemieszczania się ponad ustalony zakres, jak też niektóre urządzenia do kierowania ruchami zwierzęcia w sposób zamierzony przez człowieka.

Odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 77 § 1 k.w. będzie ponosiła osoba, która zgodnie z treścią dyspozycji tego przepisu trzyma zwierzę, a więc nie musi to być koniecznie właściciel czy hodowca zwierzęcia, ale może to być każdy, kto jest z jakiegokolwiek tytułu zobowiązany do nadzoru, opieki nad zwierzęciem, np. osoba prywatna płatnie lub bezpłatnie sprawująca w tym momencie opiekę nad zwierzęciem, nawet nad zwierzęciem znalezione, trzymanym do czasu odnalezienia prawowitego właściciela, pracownik schroniska dla zwierząt czy też właściciel lub pracownik hotelu dla zwierząt itp. Stanowisko to potwierdza wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2003 r., III KK 26/03, LEX nr 77469, w którym stwierdza się, że sprawcą wykroczenia z art. 77 § 1 k.w. wprawdzie nie musi być właściciel zwierzęcia, niemniej sprawcą może być tylko ten, kto faktycznie trzyma zwierzę. Podmiotem odpowiadającym za popełnienie wykroczenia z art. 77 § 1 k.w. może być tylko ten, kto trzyma zwierzę, gdyż to na nim ciąży obowiązek zachowania środków ostrożności ujętych w treści art. 77 § 1 k.w., jest to więc czyn o charakterze indywidualnym, który można popełnić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Za skutki zachowania się zwierzęcia, które było trzymane bez zachowania zwykłych lub nakazanych środków ostrożności, posiadacz zwierzęcia będzie odpowiadał tylko w przypadku ich zaistnienia i w zależności od ich efektów oraz dobra, przeciwko któremu to zachowanie zwierzęcia było skierowane (za Wojciech Jankowski - Komentarz do art.77 Kodeksu wykroczeń).

Mówiąc o środkach ostrożności przy trzymaniu zwierząt, ustawodawca podzielił je na zwykłe i nakazane. Zwykłe środki ostrożności to takie, które wynikają ze zdrowego rozsądku, są oparte na powszechnym doświadczeniu i zwyczaju (Śmietanka (w:) Bafia, Egierska, Śmietanka, s. 188). Mówiąc o nakazanych środkach ostrożności, mamy na myśli te, które wynikają z obowiązujących przepisów. W grę mogą wchodzić na przykład przepisy cytowanej już ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt czy przepisy ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008 z późn. zm.). Stosownie do art. 4 ust. 1 tej ustawy rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy; regulamin jest aktem prawa miejscowego. Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące między innymi: a) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku; b) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach. Nieprzestrzeganie owych obowiązków wynikających z takowego regulaminu może implikować odpowiedzialność za wykroczenie z art. 77 § 1 k.w. (za Marek Mozgawa - Komentarz do art. 77 Kodeksu wykroczeń).

Natomiast zgodnie z art. 10a ust 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 638) zabrania się puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Natomiast zgodnie z treścią art. 10a ust 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j.

Dz.U. z 2020 r. poz. 638) zakaz, o którym mowa w ust. 3, nie dotyczy terenu prywatnego, jeżeli teren ten jest ogrodzony w sposób uniemożliwiający psu wyjście.

Działanie obwinionej I. K. (1) wypełniło wszystkie znamiona wykroczenia z art. 77 § 1 k.w. . Obwiniona I. K. (1) w dniu 02 października 2019 r. około godz. 6.50 w S., gm. W., pow. (...), będąc osobą odpowiedzialną za opiekę nad psem rasy (...) nie zachowała nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, w wyniku czego doszło do przedostania się psa na teren sąsiedniej posesji i zagryzienia na śmierć psa rasy Sznaucer miniaturowy na szkodę J. D.. Należy wskazać iż posesja przy ul. (...) należąca do obwinionej I. K. (1) na którą wypuściła ona dwa psy rasy (...) nie była ogrodzona w ten sposób by uniemożliwić psu rasy (...) ważącemu 16,5 kg. (k. 28) wyjście z tej posesji . W wyniku czego pies ten przedostał się na posesję należąca do J. D. i zagryzł na śmierć psa rasy Sznaucer miniaturowy . Fakt ten wynika częściowo z wyjaśnień obwinionej I. K. (1) (k. 26 i k. 75-76) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz z zeznań świadka J. D. (k. 2, k. 4 i k. 76) i dokumentów : notatki urzędowej (k. 1) , protokołu oględzin (k. 6 i k. 11) , dokumentacji fotograficznej (k. 7-10 , k. 12-15 , k. 20-24 , k. 29-34 , k. 49 , k. 65-73) , historii wizyty (k. 16 , k. 28) , Polskiej Księgi Rodowodowej (k. 17) , karty oceny psa (k. 18-19) , sprzeciwu od wyroku nakazowego z załącznikami (k. 46-48 i k. 50) . Tym samym w/w zachowanie obwinionej I. K. (1) naruszyło uregulowania zawarte w art. 10a ust 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 638) gdyż wypuściła swoje dwa psy rasy (...) na swoją posesje , która nie była ogrodzona w sposób uniemożliwiający psu wyjście z niej .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina obwinionej I. K. (1) co do faktu popełnienia przez nią czynu z art. 77 § 1 k.w. nie budzą wątpliwości.

Wymierzając obwinionej I. K. (1) karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnieją okoliczności łagodzących wobec obwinionej I. K. (1) .

Natomiast jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę charakter działania obwinionej i rodzaj naruszonego przez nią dobra .

W powyższej sprawie Sąd na podstawie na podstawie art. 77 § 1 k.w. wymierzył obwinionej I. K. (1) karę grzywny w wysokości 500 złotych. Sąd uznał , iż grzywna w wysokości 500 zł jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez obwinioną I. K. (1) . Wymierzenie obwinionej I. K. (1) kary grzywny w wysokości 500 zł spełni zarówno cele zapobiegawcze i wychowawcze , jakie winny być osiągnięte w stosunku do obwinionej .

Na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. Sąd zasądził od obwinionej I. K. (2) na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. D. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu.

Na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. Sąd zasądził od obwinionej I. K. (2) na rzecz Skarbu Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie zryczałtowane wydatki w kwocie 100 (sto) złotych i 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji .